

משלמים בחסידות

דודי סלאווין: 054.5453770

כתיבה: מ"ם הרשקוביץ

ניקוד: מענדי פרומר

איור: רחלי דוד

איור כריכה: דבורה בנדיקט

עימוד ועיצוב: *y.w. designgraphic*

כל הזכויות שמורות © All Rights Reserved
נדפס בישראל ה'תשע"ה • (2014) 5575
הוצאה שניה ה'תשע"ט • (2018) 5579

להזמנות: 050-876-5027 | tzama.co.il

לֵה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ.

שִׁיר לְ:

ב"ה

פתח דבר:

בשבח והודי' לה' יתברך, הננו מגישים בפני קהל אנ"ש שיחיו את הספר "משלים בחסידות".

מטרתו של ספר זה היא להביא בפני בני הנוער והילדים החב"דיים לקט נבחר של משלים מתוך ספרי החסידות של רבותינו נשיאינו, מבוארים ומעובדים לשפתם של בני הנוער, ובכך לקרב אל מוחם ולבם את הרעיונות החסידיים העמוקים הטמונים במשלים אלו.

בספר זה לוקטו כשלושים משלים מתוך אוצר תורתם של רבותינו נשיאינו, ותקוותנו להוציא לאור בעזר ה' עוד ספרים בסדרה זו.

תפילתנו אשר חפץ ה' בידינו יצליח, וספר זה ישיג את מטרתו ויקרב את רעיונות תורת החסידות אל ילדינו שיחיו, ויתרום את חלקו לקיום הייעוד "אימתי קאתי מר - דא מלכא משיחא".

נשמח לשמוע מקהל הקוראים והמעיינים הערות והארות לתיקון ולשיפור, כדי שנוכל לכלול זאת אי"ה בספרים הבאים שי"ל בעזר ה'.

תָּכֵן הָעֲנִינִים:

- 9!הַמְחֹשְׁבָה הַזֹּאת - זָרָה!
- 14!הַצִּילוּ, הוּא הַתְּעַלְפֵי!
- 19!לְקַצֵּר אֲוִיר?
- 24!לְהַגִּיעַ רְחוֹק!
- 28לְעֵלוֹת מִדְרָגָה.
- 32עֲבָדִים הֵינּוּ.
- 37!בְּרָכָה לֹא לְבִטְלָה!
- 41לְחַפֵּר וְלִמְצֹא.
- 45!לְמָה אַתָּם מְחַכְּמִים?
- 49שְׁנֵי סוֹחְרִים וְגִנְבֵי אֶחָד.
- 54שְׁמַע יִשְׂרָאֵל.
- 58מִבֶּט מִרְחוֹק.
- 63מִיָּם רַבִּים אֶת הָאֵשׁ מְכַבֵּיִם.
- 67!תְּלַמֵּד - חָכָם?
- 71הַגְּבִיָּה הַחֹסֵר.
- 75צְרִיף לְדַעַת אֵיךְ לְבַקֵּשׁ.
- 79יֵשׁ קוֹל וְאֵין עוֹנָה.

83	זֶה הַחֲדוּשׁ!
87	הָאֵשׁ בּוֹעֶרֶת!
91	חֶסֶר בְּסֵךְ הַפֶּל בְּרֵג.
95	מִי שֶׁעוֹמֵד מֵאַחֲרַי וּמִצְדָּדִי...
99	רוּחַ נְקִי
103	קְדִימָה!
107	רַק לֹא רָקוּב
111	אוֹר בְּקֶצֶה הַמְּנִהָרָה
115	שְׁתַּהֲיָה בְּרִיא!
119	חֲצִי תְרוּפָה!
123	אַחֲרָה אוֹ קְדִימָה?

הַמַּחְשְׁבָה הַזֹּאת - זָרָה!

ר' בן ציון הוא יהודי מכבד. זקנו הלבן ארוך ורחב; טליתו הצחורה כמעט מכסה את פניו. הוא עטור בתפלין ושקוע. שקוע כלו בתפלה. פתאום, לא פחות ולא יותר, נעצר לידו סטפן, גוי צעיר ויהיר, חצוף ומתרכב.

משהו במראה היהודי המתפלל מציק לו, לא נותן לו מנוחה.

יהודי מתפלל בנחת? לדעתו, זו בדיחה לא מצלחת!

הוא מחפש דרך להפריע, לא לתת למציאות המדהימה הזו להמשיך אפלו רגע אחד נוסף.

בתחלה הוא מנסה בטובות.

"מה שלומך, ר' בן ציון?", הוא שואל בקול מתקתק.

יותר מדי מתוק - יודעים כלם - הופך להיות מר.

ר' בן ציון, כמובן, אינו עונה. הוא עומד כרגע מול מלך מלכי המלכים. מה לו ומי לו הגוי השוטה שמולו.

"ר' בן ציון, תזדרז". הגוי ממשיך בשלו. "השוק עומד להסגר, אתה מפסיד כסף בכל רגע שעובר!".

ר' בן ציון לא מתיחס וסטפן לא מותר.

"הי, יהודי, לפחות תרים ראש, תקרץ בעיניים!"

סטפן מנסה בדרך אחרת. הוא מגיע אל ר' בן ציון מאחור. נושף על ערפו.

"תתעורר, יהודון! אתה משחק באש!"

ר' בן ציון, כמובן, לגמרי לא מתרגש.

"אם לא תענה לי - אז..." ר' בן ציון לא שומע, הוא מאוד מרפז.

"יהודון, הנה צפור!", סטפן לא מניח. "עוד מעט ירד גשם", הוא מודיע. אבל ר' בן ציון בדיוק עכשו הגיע לקריאת שמע. "ונתתי גשמיכם בעתם", אלו המלים שהוא משמיע.

ר' בן ציון עומד לפני המלך, קונו. חבל שסטפן מאמץ לחנך את גרונו.

ר' בן ציון לא שומע בכלל מה שסטפן מדבר, מצדו הוא יכול עד עכשו לעמוד שם!

לבסוף, דוקא סטפן הוא זה שמתיאש. הוא עוזב את השטח, כלו מביש.

ר' בן ציון?

הנה, הוא עכשו נעמד להתפלל את תפלת שמונה עשרה.

הוא אפלו לא יזכר אחר כך שסטפן היה כאן.

ומה הנמשל?

כשאנו מתפללים, לעתים לא נדירות, מפריעות לנו באמצע מחשבות זרות. בדרך כלל הן מאוד משנות ומוזרות, לתפלה הן בכל מקרה בכלל לא קשורות.

אויש, כּמה זֶה לא נחמד ונעים,
מאיפה בכלל ההרהורים הֵם באים?
האם זֶה בגלל שחסרה הכוונה,
האם אפשר להתפלל בדרך שונה?

שתי נשמות יש לכל יהודי ויהודיה,
זֶהו ההסבר והפתרון לבעיה.
נשמה אחת אלקית וקדושה,
ונשמה אחרת, בהמית, איזו בושה...

הנשמה האלקית היא היהודי המתפלל,
זו הבהמית היא כמו הגוי שמתעלל.
דוקא כשהאלקית מתאמצת יותר,
הבהמית מנסה להפריע ולטרטר.

הבנתם? המחשבה הזו היא לגמרי ... זרה!
היא עולה דוקא שכשמתגברת הטְהרה!
לכו אין להצטער כשהיא בראשנו עולה,
אז צריך להתעלם ולהמשיך בתפלה!

• הפתול – מה בעצם הוא אומר?

כשהיהודי מתפלל, עולות לו לפעמים מחשבות זרות. עבדה זו
עלוה לגרם לו צער. הוא עלול לחשב שמכיון שאינו מתפלל
מספיק בכונה, מפריעות לו המחשבות הזרות.

אך המציאות היא הפוכה.
דוקא כשהיהודי מתפלל בכונה גדולה, מתאמצת הנפש
הבהמית להפריע.
היהודי צריך להתעלם מן המחשבה, בדיוק כמו מגוי חיצוני
שמבקש להסיח את דעתו.

תניא פרק כ"ח

הִצִּילוּ, הוּא הַתְּעַלְף!

כָּכָה, פְּתָאוּם!? בְּאִמְצַע הֶרְחוּב? מוּל כָּלָם!?

בְּלִי שׁוּם הוֹדְעָה מְקַדְמָת; בְּלִי לְבַקֵּשׁ רְשׁוּת מֵאַף אֶחָד - פְּתָאוּם נוֹפֵל אָדָם וּפְשׁוּט מִתְעַלֵּף.

וְדוֹקָא בְּכַפֵּר הַמְרֻכָּזִית שֶׁל הָעִיר, בְּמָקוֹם בּוֹ חוֹלְפִים מְאוֹת אֲנָשִׁים בְּשָׁנִיָּה.

גַּם שְׁמִישָׁהוּ שָׁם לֵב.

"הִצִּילוּ! הוּא הַתְּעַלְף!!!"

הִזְעָקָה הַדְּהָדָה וְהַקְפִּיצָה לְאִזּוֹר אֶת כָּל מִי שֶׁלֹּא מְדִי מֵהָר.

"מִיָּם! תִּשְׁפְּכוּ עָלָיו מִיָּם!"

מִשׁוּם מָה, חוֹשְׁבִים כָּלָם שֶׁזוֹהִי פְעֻלַת הַהֲצֵלָה הָרֵאשׁוֹנִית לְמִי שֶׁהִכְרִתוּ אֶבְדָּה לּוֹ.

כִּאֲלוֹ לֹא דִי שֶׁהַתְּעַלְף, כִּדָּאִי גַם שֶׁיִּטְבַּע בְּמִיָּם.

הַמִּיָּם לֹא הָעִירוּ אֶת הַהֵלֶךְ הַמְטֹל עַל הָאָרֶץ. אָדָם מְכַבֵּד הוּא נִרְאָה. אֶפְשָׁר הִיָּה לְהִבְחִין בְּזֹאת לְפִי סוּג הָעֲנִיבָה שֶׁחִיָּבִים הָיוּ לְשַׁחֵרֵר מִצְוָאוֹ.

"אִוִּיר! הוּא צָרִיף אִוִּיר! לָמָּה כָּלָם נִדְחָסִים פֹּה??"

מְעַנְנֵן, מִי שֶׁצָּעַק זֹאת הִיָּה בֵּין הַנִּדְחָפִים הָרֵאשְׁיִים.

הָאִישׁ לֹא הִתְעוֹרַר וְהֵיִסְטֵרְיָהּ הִרְקִיעָה שְׂחָקִים.
"מִיֶּשֶׁהוּ יוֹדֵעַ עֲזָרָה רִאשׁוֹנָה?" "קְרָאוּ כָּבֵר לְאַמְבוּלָּנְסִים?" "הַצֵּלָה"
בְּדֶרֶךְ?..."

כָּלֵם נִסּוּ לַעְזוֹר וְהַצְלִיחוּ רַק לְהַפְרִיעַ.
וְהָאִישׁ עֲדִין מְטַל עַל הַקְרָקַע. לֵלֵא הַפְּרָה.
"תָּנוּ לִי לַעֲבֹר! תָּנוּ לִי לַעֲבֹר!" מִיֶּשֶׁהוּ הַתְּאֲמִץ מְאוֹד לְהִתְקַרֵּב אֶל זֵירַת
הַהִתְרַחֲשׁוֹת.
בְּסוֹף הוּא הַצְלִיחַ.

"אֲנִי יוֹדֵעַ מָה צָרֶיךָ לַעֲשׂוֹת! אֲנִי יוֹדֵעַ אִיךָ אֶפְשֶׁר לְהַעֲרִיר אוֹתוֹ!"
תוֹךְ כִּדֵי דְבוּר נְרָגֶשׁ, הוּא הִחַל לְחַטֵּט בְּקַדְחָתָנוֹת בְּתִיקוֹ הָאִישִׁי שֶׁל הַנְּפֻגָע.
אֵף אֶחָד לֹא הִבִּין מָה הוּא רוֹצֶה; הָאֲמְבוּלָּנְסִים עֲדִין לֹא נִשְׁמַע בְּאֶפְקָ.
הוּ, הִנֵּה הִיא. פֶּסֶה כְּחֻלְחָלָה אַחוּזָה בְּיָדָיו שֶׁל הַמְּחַפֵּשׁ. תְּעוּדַת זְהוּת.
"בְּרוּךְ! קוֹרְאִים לוֹ בְּרוּךְ!"
הוּא הִתְכּוֹפֵף לַעֲבֹר הַשׁוֹכֵב.

"בְּרוּךְ, בְּרוּךְ, תִּתְעוֹרֵר!" לְחַשׁ יִשִּׁירוֹת לְתוֹךְ אֲזִינוֹ שֶׁל הַמַּעֲלָף.
"בְּרוּךְ! בְּרוּךְ!" הוּא הִגְבִּיר אֶת הַקוֹל.
וְ... הוּי, בְּרוּךְ הַשֵּׁם! הַמְּשִׁימָה הַכְּתָרָה בְּהַצְלָחָה.
בְּרוּךְ פָּקַח אֶת הָעֵינַיִם.

"הוּא הִתְעוֹרֵר!" הִקְהֵל צֶהַל כְּמוֹ בְּחֻתְנָה. "הוּא הִתְעוֹרֵר! הוּא חִי!"
סִינָה מַחְרִישֵׁת אֲזִנִּים נִשְׁמָעָה. הָאֲמְבוּלָּנְסִים בְּדֶרֶךְ.
אֲמְבוּלָּנְסִים? מִיֶּשֶׁהוּ זוֹכֵר לְמָה קְרָאוּ לוֹ בְּכָלֵל?

ומה הנמשל?

כְּאִשֶּׁר אָדָם מִתְעַלֵּף וּמֵאֲבֵד הַכָּרָה,
כָּלֶם נִבְהָלִים, וְאָכֵן זֶה נוֹרָא.
אֶךְ קִרְיָאָה בְּשֵׁמוֹ, בְּצוּרָה בְּרוּרָה,
יְכוּלָה לְהָשִׁיב אֶת רוּחוֹ חֲזָרָה.

הִיָּה זֶה לְפָנֵי יוֹתֵר מְשֻׁלוּשׁ מֵאוֹת שָׁנָה.
עִם יִשְׂרָאֵל אֲזִי הַשְּׁפֵל, נִרְמַס וְעֵנָה,
לְאַחַר פְּרָעוֹת וּגְזֵרוֹת, וְרִצַּח הַמוֹנִי,
הַגִּיעַ הָעַם לְמִצְבַּ שֶׁל עֵלְפוֹן רוּחָנִי.

בִּישִׁיבָה שֶׁל מַעְלָה, בְּעוֹלָם הָעֵלְיוֹן,
לֹא רָצוּ שְׁהָעַם יִגִּיעַ חֲלִילָה לְכִלְיוֹן.
לְכֵן שְׁלַחוּ אֶל הָעוֹלָם נְשֻׁמָה כְּבִירָה,
שְׁתַּפְּיחַ רוּחַ חַיִּים בְּעַם הַתּוֹרָה.

הִיָּה זֶה הַבְּעַל שֵׁם טוֹב, רַבִּי יִשְׂרָאֵל,
שֶׁנִּשְׁלַח לְהַכִּיֵּן אֶת הָעוֹלָם לְבִיאַת הַגּוֹאֵל.
דּוֹקָא "יִשְׂרָאֵל" - בְּלִדְתוֹ הוּא נִקְרָא,
וְאָכֵן תּוֹרָתוֹ אֶת הָעַם מֵעֵלְפוֹן עוֹרְרָה!

● הַמְּשָׁל - מָה בְּעֵצָם הוּא אוֹמֵר?

הַבְּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוּשׁ הִיָּה זֶה שֶׁנִּשְׁלַח מִלְּמַעְלָה כְּדִי לְעוֹרֵר אֶת
עַם יִשְׂרָאֵל מֵעֵלְפוֹן רוּחָנִי.

בין היתר, מתבטא ענין זה בשמו של הבעל שם טוב: ישראל.
כיון שידוע שכאשר אדם מתעלה, יש לקרא לו בשמו, כיון
שהשם מעורר את עצם הנשמה.

כתר שם טוב עמוד תי"ח